

U S T A W A

z dnia 2016 r.

o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1:
 - a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:
 - „4) dostęp konsumentów do rachunku podstawowego;
 - 5) zasady przenoszenia rachunków płatniczych prowadzonych dla konsumentów.”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Ustawa określa także:
 - 1) zasady prowadzenia stron internetowych porównujących opłaty związane z rachunkiem płatniczym;
 - 2) podstawowe zasady funkcjonowania rynku krajowych transakcji płatniczych przy użyciu kart płatniczych.”;
- 2) w art. 2:
 - a) po punkcie 9a dodaje się pkt 9b w brzmieniu:
 - „9b) identyfikator dostawcy – kombinację cyfr pozwalającą na jednoznaczne zidentyfikowanie dostawcy usług płatniczych;”,
 - b) po pkt 15ab dodaje się pkt 15ac w brzmieniu:
 - „15ac) konsument – konsumenta w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2016 r. poz. 380);”,
 - c) po pkt 16a dodaje się pkt 16b w brzmieniu:
 - „16b) kredyt w rachunku płatniczym – kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1916 oraz z 2015 r. poz. 1764, 1830 i 1893.

kretycie konsumentenckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, z późn. zm.³⁾), zwanej dalej „ustawą o kretycie konsumentenckim”, oraz kretyt płatniczy w rozumieniu art. 74 ust. 3;”;

d) po pkt 17 dodaje się pkt 17a w brzmieniu:

„17a) numer rozliczeniowy dostawcy usług płatniczych – unikatowy numer identyfikujący dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunki płatnicze i uczestniczącego w systemach płatności;”;

e) po pkt 20 dodaje się pkt 20a i 20b w brzmieniu:

„20a) dostawca przyjmujący – dostawcę usług płatniczych, któremu dostawca przekazujący przekazuje informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku płatniczego;

20b) dostawca przekazujący – dostawcę usług płatniczych, który przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku płatniczego;”;

f) po pkt 33 dodaje się pkt 33a w brzmieniu:

„33a) usługi powiązane z rachunkiem płatniczym – usługi świadczone w ramach otwarcia, prowadzenia i zamknięcia rachunku płatniczego, w tym usługi płatnicze, które wiążą się z korzystaniem z rachunku płatniczego, transakcje, o których mowa w art. 6 pkt 7, kretyt w rachunku płatniczym oraz przekroczenie salda na rachunku;”;

3) w art. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Polecenie przelewu stanowi usługa płatnicza polegająca na uznaniu rachunku płatniczego odbiorcy, w przypadku gdy transakcja płatnicza z rachunku płatniczego płatnika jest dokonywana przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika, na podstawie dyspozycji udzielonej przez płatnika.”;

4) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Dostawcy prowadzący rachunki płatnicze umożliwiające świadczenie usług, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit a lub lit. c, nadają tym rachunkom unikatowy identyfikator, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Bank krajowy, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kretytowej oraz Narodowy Bank Polski, które prowadzą dla użytkownika rachunek bankowy służący do

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1585 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1357.

wykonywania transakcji płatniczych, nie nadają temu rachunkowi unikatowego identyfikatora, o którym mowa w ust. 1.

3. Narodowy Bank Polski nadaje numery rozliczeniowe dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności, z wyłączeniem dostawców, którym numery rozliczeniowe nadaje się na podstawie odrębnych przepisów, oraz prowadzi wykaz tych numerów.

4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób nadawania unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez dostawców,
- 2) sposób nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności,
- 3) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania numerów rozliczeniowych,
- 4) sposób nadawania dostawcom usług płatniczych identyfikatora dostawcy,
- 5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania identyfikatora dostawcy

– mając na względzie zapewnienie jednolitego sposobu numeracji rachunków płatniczych oraz identyfikację dostawców zgodną z obowiązującymi standardami.”;

- 5) w art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy działów I–III oraz działu IX stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro, w walucie polskiej lub w walucie innego państwa członkowskiego, z wyjątkiem przepisów art. 59ia–59ih, które stosuje się wyłącznie do usług płatniczych dokonywanych w walucie polskiej. Przepisy art. 14a–14c, art. 20a, art. 20b, art. 32b–32e oraz art. 59ii–59ip stosuje się do usług wykonywanych w każdej walucie.”;

- 6) w art. 6 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów w postaci papierowej, wystawionych na dostawcę w celu postawienia środków pieniężnych do dyspozycji odbiorcy:

- a) czeku zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o czekach (Dz. U. z 1937 r. poz. 181),

- b) czeku podobnego do czeku, o którym mowa w lit. a, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o czekach,
 - c) weksla trasowanego zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych (Dz. U. z 1937 r. poz. 175),
 - d) weksla trasowanego podobnego do weksla, o którym mowa w lit. c, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o czekach trasowanych i,
 - e) znaku legitymacyjnego, w tym voucherów,
 - f) czeku podróznego,
 - g) przekazu pocztowego w rozumieniu aktów Światowego Związku Pocztowego – przy czym art. 14f–14i, art. 20a, art. 20b oraz art. 32b–32d stosuje również się do tych transakcji.”;
- 7) w art. 12 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) za wyrażoną w postaci papierowej albo elektronicznej zgodą użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.”;
- 8) w art. 14 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych, przenoszenia rachunków płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22):”;
- 9) po art. 14d dodaje się art. 14e–14j w brzmieniu:
„Art. 14e. 1. W celu wykonania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z działu III rozdziału 7 i 8, KNF pełni rolę punktu kontaktowego, którego zadanie polega na współpracy z właściwymi organami nadzorczymi wyznaczonymi jako punkty kontaktowe w innych państwach członkowskich, w tym na wymianie informacji

niezbędnych do wykonywania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z działu III rozdziału 7 i 8.

2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1, powinno nastąpić bez zbędnej zwłoki. Przepis art. 111 stosuje się.

3. W przypadku gdy wniosek KNF o podjęcie współpracy w celu wykonania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z działu III rozdziału 7 i 8, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony przez organ, o którym mowa w ust. 1, lub organ ten nie podjął działań w rozsądnym terminie, KNF może przekazać sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, zwanego dalej „EUNB”, i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L z 15.12.2010, s. 331), zwanego dalej „rozporządzeniem 1093/2010”. KNF zawiesza postępowanie do czasu wydania przez EUNB rozstrzygnięcia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia 1093/2010 i wydaje decyzję po wydaniu rozstrzygnięcia przez EUNB.

4. KNF może odmówić udzielenia informacji niezbędnych do wykonywania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z działu III rozdziału 7 i 8, wyłącznie w przypadku gdy:

- 1) udzielenie tych informacji może wpływać negatywnie na suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny;
- 2) zostało wszczęte postępowanie przed KNF w sprawie objętej wnioskiem o udzielenie informacji;
- 3) KNF wydał prawomocną decyzję w odniesieniu do podmiotów i działań, których dotyczy wniosek o udzielenie informacji.

5. KNF odmawiając udzielenia informacji, o których mowa w ust. 4, powiadamia właściwy organ wyznaczony jako punkt kontaktowy, który zwrócił się z wnioskiem o udzielenie informacji, i wskazuje szczegółowe uzasadnienie swojej odmowy.

Art. 14f. 1. KNF, po uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ustala i ogłasza na swojej stronie internetowej wykaz usług reprezentatywnych powiązanych z rachunkiem płatniczym, który uwzględnia regulacyjne standardy przyjęte przez Komisję Europejską na podstawie art. 35 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w

sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214), zwanej dalej „dyrektywą 2014/92”, dotyczące terminologii stosowanej przy definiowaniu usług reprezentatywnych. W okresach czteroletnich KNF dokonuje oceny aktualności wykazu usług reprezentatywnych i w razie potrzeby dokonuje jego aktualizacji w celu zapewnienia, aby uwzględniał on usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, reprezentatywne w danym okresie dla krajowego rynku.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1:

- 1) obejmuje co najmniej dziesięć, jednak nie więcej niż dwadzieścia, usług powiązanych z rachunkiem płatniczym najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów na krajowym rynku, za korzystanie z których przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę oraz
- 2) zawiera ujednoczone pojęcia i definicje związane z usługami, o których mowa w pkt 1, z uwzględnieniem pojęć i definicji opracowanych przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010.

3. KNF, dokonując oceny reprezentatywności usług, bierze pod uwagę w pierwszej kolejności te usługi, które spełniają łącznie następujące kryteria:

- 1) są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku;
- 2) generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne.

4. W przypadku braku wystarczającej liczby reprezentatywnych usług wybranych zgodnie z ust. 3, KNF w pierwszej kolejności wybiera te usługi, które spełniają wyłącznie kryterium, o którym mowa w ust. 3 pkt 1.

5. KNF ogłasza na swojej stronie internetowej aktualny wykaz usług reprezentatywnych, co najmniej na sześć miesięcy przed rozpoczęciem jego obowiązywania.

6. KNF przekazuje do Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego informację o wynikach oceny, o której mowa w ust. 1, a w przypadku dokonania zmian w wykazie usług reprezentatywnych – przekazuje ten wykaz w terminie dwóch miesięcy od dokonania tej oceny albo zmiany wykazu.

Art. 14g. Dostawca usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze jest obowiązany uwzględniać usługi zawarte w wykazie usług reprezentatywnych, o ile je świadczy, oraz stosować używane tam pojęcia na potrzeby wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 20a i 20b oraz art. 32b–32d.

Art. 14h. 1. Podmiot prowadzący stronę internetową porównującą oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze, która:

- 1) zawiera ofertę rachunków płatniczych obejmującą powyżej 50% ofert występujących na rynku usług płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem ust. 2,
 - 2) porównuje opłaty pobierane przez dostawców przynajmniej za świadczenie usług zawartych w wykazie reprezentatywnych usług oraz posługuje się pojęciami i definicjami zawartymi w tym wykazie,
 - 3) porównuje dostawców pod względem dostępu do gotówki w zakresie:
 - a) liczby i lokalizacji bankomatów znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat,
 - b) liczby i lokalizacji placówek znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat,
 - 4) zawiera informację o podmiocie prowadzącym stronę,
 - 5) określa jednoznaczne i obiektywne kryteria porównywania ofert,
 - 6) zawiera informacje sformułowane w sposób prosty i jednoznaczny,
 - 7) zawiera aktualne informacje, z podaniem daty ostatniej aktualizacji,
 - 8) wykorzystuje procedurę umożliwiającą zgłaszanie błędów w zamieszczonych informacjach,
 - 9) jest prowadzona przez podmiot niezależny od dostawców
- zamieszcza na tej stronie internetowej oświadczenie, że jest podmiotem porównującym oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze, a prowadzona przez niego strona internetowa spełnia wymogi określone w art. 14h ust. 1, oraz informuje o tym Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, przekazując opis tej działalności.

2. W przypadku gdy prezentowane informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie stanowią przeglądu 50% ofert występujących na rynku – podmiot prowadzący stronę internetową porównującą oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki

płatnicze może zamieścić informację w tej sprawie, poprzedzającą prezentację wyników. W takim przypadku warunku określonego w ust. 1 pkt 1 nie stosuje się.

3. Ocena spełniania wymogu określonego w ust. 1 pkt 1 uwzględnia dostawców usług płatniczych posiadających przynajmniej jeden oddział na terytorium każdego województwa.

4. Podmiotem niezależnym w rozumieniu ust. 1 pkt 9 jest podmiot, który nie jest jednostką dominującą, zależną ani współzależną wobec jakiegokolwiek dostawcy prowadzącego rachunki płatnicze dla konsumentów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie uczestniczy w jakimkolwiek zakresie w prowadzeniu działalności polegającej na prowadzeniu rachunków płatniczych ani nie prowadzi działalności reklamowej dostawców oferujących usługę prowadzenia rachunku płatniczego.

5. Podmiot, o którym mowa w art. 14h ust. 1, niezwłocznie informuje Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w przypadku gdy prowadzona przez niego strona internetowa nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie.

Art. 14i. 1. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zamieszcza na stronie internetowej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wykaz podmiotów, o których mowa w art. 14h ust. 1.

2. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wykreśla z wykazu podmiotów, o których mowa w art. 14h ust. 1, podmiot, który poinformował go zgodnie z art. 14h ust. 5, że zaprzestał prowadzenia strony internetowej spełniającej wymogi, o których mowa w art. 14h ust. 1 lub gdy w inny sposób stwierdzi, że strona internetowa prowadzona przez ten podmiot nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie.

3. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w okresach dwuletnich, informuje Komisję Europejską o liczbie podmiotów, o których mowa w art. 14i ust. 1.”;

10) po art. 20 dodaje się art. 20a–20c w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. W celu umożliwienia konsumentowi porównania ofert dostawców prowadzących rachunki płatnicze dostawca prowadzący rachunki przekazuje konsumentowi, z odpowiednim wyprzedzeniem, w postaci papierowej albo elektronicznie, dokument dotyczący opłat z tytułu usług związanych z rachunkiem płatniczym.

2. Dokument, o którym mowa w ust. 1, zawiera wykaz usług świadczonych przez dostawcę, zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, o którym mowa w art. 14f ust. 2, wraz ze związanymi z nimi stawkami opłat, z uwzględnieniem ewentualnych

opłat należnych dostawcy od konsumenta wynikających bezpośrednio z niewywiązywania się przez niego z obowiązków wynikających z umowy o świadczenie tych usług.

3. W przypadku gdy usługa świadczona przez dostawcę jest oferowana w ramach pakietu usług dostawca zamieszcza w tym dokumencie informację o opłacie za cały pakiet usług, o usługach zawartych w pakiecie i ich liczbie oraz o dodatkowych opłatach za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za cały pakiet usług.

Art. 20b. 1. Dokument dotyczący opłat stanowi dokument odrębny w stosunku do innych dokumentów przekazywanych konsumentowi przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, z zastrzeżeniem ust. 2 zdanie trzecie, a ponadto:

- 1) jest krótki i precyzyjny;
- 2) informacje w nim zawarte są sformułowane w sposób przejrzysty i czytelny oraz nie wprowadzają w błąd;
- 3) jego układ, struktura i użyte czcionki nie utrudniają zapoznania się z jego treścią;
- 4) w przypadku oryginału sporządzonego w kolorze, czarno-biała kopia dokumentu nie jest mniej czytelna niż oryginał;
- 5) jest sporządzony w języku polskim, chyba że dostawca i konsument uzgodnili jego sporządzenie w innym języku;
- 6) zawiera kwoty opłat wyrażone w walucie polskiej, chyba że konsument zażądał, aby były one podane w walucie innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;
- 7) w górnej części pierwszej strony zawiera oznaczenie: „Dokument dotyczący opłat z tytułu usług związanych z rachunkiem płatniczym”;
- 8) zawiera informację, że podane są w nim opłaty za najbardziej reprezentatywne usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, a pełne informacje dotyczące wszystkich usług świadczonych oraz związanych z nimi opłat w ramach umowy ramowej będą przekazywane zgodnie z art. 27;
- 9) jest sporządzony w ujednoliconym formacie oraz posługuje się symbolem opracowywanym zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 3 – 5 dyrektywy 2014/92 – w przypadku ich przyjęcia.

2. Dostawca udostępnia konsumentowi dokument zawierający definicje pojęć zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, o którym mowa w art. 14f ust. 2.

Informacje zawarte w tym dokumencie powinny być sformułowane w sposób przejrzysty i czytelny, za pomocą pojęć zrozumiałych dla przeciętnego konsumenta i nie mogą wprowadzać w błąd. Dokument ten może być połączony z dokumentem dotyczącym opłat.

3. Dostawca udostępnia konsumentom, bezpłatnie dokument dotyczący opłat oraz dokument, o którym mowa w ust. 2, w swoich placówkach w godzinach pracy dostawcy oraz na swojej stronie internetowej. Na wniosek konsumenta dostawca dostarcza mu, nieodpłatnie, dokument dotyczący opłat oraz dokument, o którym mowa w ust. 2, w postaci papierowej albo elektronicznie.

4. Dostawca może w dokumencie dotyczącym opłat posługiwać się nazwami handlowymi w odniesieniu do usług zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, o którym mowa w art. 14f ust. 2, o ile nazwy te stanowią jedynie uzupełnienie pojęć i definicji zawartych w tym wykazie.

Art. 20c. Obowiązki wynikające z art. 20a i art. 20b nie naruszają obowiązków wynikających z art. 27 pkt 3 oraz z rozdziału 2 ustawy o kredycie konsumenckim.”;

11) w art. 29 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy zmiana dotyczy opłaty zawartej w wykazie reprezentatywnych usług, dostawca przekazuje użytkownikowi będącemu konsumentem uaktualniony dokument dotyczący opłat, o którym mowa w art. 20a.”;

12) po art. 32a dodaje się art. 32b–32e w brzmieniu:

„Art. 32b. 1. Niezależnie od informacji przekazywanych zgodnie z art. 31 i art. 32, z uwzględnieniem art. 38 ustawy o kredycie konsumenckim, dostawca prowadzący rachunek płatniczy przekazuje konsumentowi, nieodpłatnie, zestawienie wszystkich opłat za usługi powiązane z rachunkiem płatniczym pobranych w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku udzielania kredytu w rachunku płatniczym – także informację o stopie oprocentowania kredytu w rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek pobranych z tego tytułu w tym okresie, a także informację o stopie oprocentowania środków pieniężnych na rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek należnych za dany okres.

2. Dostawca co najmniej raz w roku kalendarzowym sporządza zestawienie opłat. W przypadku rozwiązania umowy rachunku płatniczego dostawca przekazuje konsumentowi także zestawienie opłat za okres, za który nie było sporządzane

zestawienie opłat do dnia rozwiązania umowy, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia rozwiązania umowy.

3. W zestawieniu opłat dostawca uwzględnia opłaty pobierane w związku z usługami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych, o którym mowa w art. 14e ust. 2. W takim przypadku dostawca posługuje się pojęciami i definicjami zawartymi w tym wykazie.

4. Dostawca i konsument uzgadniają formę, w jakiej nastąpi przekazywanie zestawienia opłat. Na wniosek konsumenta dostawca przekazuje mu zestawienie opłat w postaci papierowej.

Art. 32c. 1. W zestawieniu opłat dostawca uwzględnia:

- 1) jednostkową opłatę pobieraną od konsumenta za daną usługę, liczbę przypadków skorzystania przez konsumenta z danej usługi w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku gdy usługi są połączone w pakiet usług – opłatę za cały pakiet, liczbę przypadków pobrania opłaty za pakiet w okresie objętym zestawieniem oraz dodatkową opłatę pobraną za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za pakiet;
- 2) całkowitą kwotę opłat pobranych od konsumenta za daną usługę, pakiet usług oraz za usługi, które przekroczyły liczbę usług objętych opłatą za pakiet w okresie objętym zestawieniem;
- 3) w przypadku świadczenia usługi kredytu w rachunku płatniczym – stopę oprocentowania tego kredytu oraz całkowitą kwotę odsetek pobranych z tytułu kredytu w okresie objętym zestawieniem;
- 4) w przypadku oprocentowania środków na rachunku – stopę ich oprocentowania stosowaną dla danego rachunku płatniczego oraz całkowitą kwotę odsetek należnych za okres objęty zestawieniem;
- 5) całkowitą kwotę opłat pobranych za wszystkie usługi powiązane z rachunkiem płatniczym świadczone w okresie objętym zestawieniem.

2. Do zestawienia opłat stosuje się odpowiednio art. 20b ust. 1 pkt 1–6 i ust. 4, przy czym dokument ten:

- 1) w górnej części pierwszej strony zawiera oznaczenie „Zestawienie opłat”;
- 2) jest sporządzony w ujednoliconym formacie oraz posługuje się symbolem opracowanymi zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi

przez Komisję Europejską na podstawie art. 3–5 dyrektywy 2014/92 – w przypadku ich przyjęcia.

Art. 32d. 1. W informacjach handlowych i reklamowych kierowanych do konsumentów oraz postanowieniach umownych z umów zawieranych z konsumentami dostawca jest obowiązany posługiwać się pojęciami i definicjami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych, o którym mowa w art. 14f ust. 2, jeżeli odnoszą się do tych usług. Dostawca może używać nazw handlowych, jeżeli informacja będzie wskazywać odpowiadającą danej nazwie handlowej nazwę usługi uwzględnionej w tym wykazie.

2. Dostawca, który oferuje konsumentom rachunek płatniczy w pakiecie usług z innym produktem lub usługą niepowiązaną z rachunkiem płatniczym, przed zawarciem umowy informuje konsumenta o możliwości zawarcia umowy rachunku płatniczego oddzielnie, a jeżeli jest to możliwe – także o wszystkich opłatach związanych z każdym produktem lub usługą, które można nabyć oddzielnie.

Art. 32e. Do dnia 31 stycznia według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego, właściwe organy, o których mowa w art. 14, w okresach dwuletnich, informują Komisję Europejską o stwierdzonych przypadkach nierealizowania przez dostawców nadzorowanych przez te organy obowiązków wynikających z art. 20a, art. 20b i art. 32b–32d.”;

13) w art. 59e wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Art. 59e. Odmowa przyjęcia zapłaty przez akceptanta może nastąpić wyłącznie w przypadku.”;

14) w dziale III po rozdziale 6 dodaje się rozdziały 7 i 8 w brzmieniu:

„Rozdział 7.

Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego.

Art. 59ia. 1. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, oferujący usługi związane z prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów, są obowiązani do świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego. Obowiązek ten w przypadku dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 9 dotyczy wyłącznie ich członków.

2. Podstawowy rachunek płatniczy jest przeznaczony dla konsumentów, dla których żaden dostawca usług płatniczych w ramach działalności wykonywanej na

terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie prowadzi innego rachunku płatniczego w walucie polskiej.

3. Podstawowy rachunek płatniczy umożliwia konsumentowi wyłącznie:

- 1) otwarcie, prowadzenie lub zamknięcie rachunku;
- 2) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na rachunek;
- 3) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego, w bankomacie lub w placówce dostawcy, o którym mowa w ust. 1, w godzinach pracy tego dostawcy lub poza nimi, lub przy użyciu terminala płatniczego, o ile konsument wyrazi wolę zawarcia umowy również w zakresie usługi umożliwiającej takie wypłaty;
- 4) wykonywania na terytorium państw członkowskich transakcji płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. a–c, w szczególności w urządzeniach akceptujących instrumenty płatnicze, placówce dostawcy, o którym mowa w ust. 1, lub za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, przy czym w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej podstawowy rachunek płatniczy zapewnia także możliwość dokonywania transakcji płatniczych bez fizycznego wykorzystania karty oraz możliwość rozliczania przez dostawcę transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej, powodującej przekroczenie środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o kredycie konsumenckim.

4. Obowiązek zapewnienia wypłaty w placówce poza godzinami pracy dostawcy następuje wyłącznie w przypadku gdy dostawca oferuje takie usługi.

5. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w ramach podstawowego rachunku płatniczego są obowiązani zapewnić usługi, o których mowa w ust. 3, w zakresie, w jakim świadczą takie usługi w ramach prowadzenia innych rachunków płatniczych.

Art. 59ib. 1. Dostawca może wymagać od konsumenta ubiegającego się o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego złożenia oświadczenia, że nie posiada on rachunku płatniczego umożliwiającego wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, prowadzonego przez innego dostawcę w ramach jego działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadku złożenia przez konsumenta oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym, jeżeli złożenie wniosku zgodnego z prawdą nie uprawniałoby do

otrzymania rachunku podstawowego, dostawca ma prawo pobierać od niego opłaty w wysokości opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do rachunku płatniczego, za okres w którym konsument nie byłby uprawniony do otrzymania rachunku podstawowego, po uprzednim poinformowaniu go o tym fakcie.

Art. 59ic. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 59ia ust. 1, otwiera i prowadzi podstawowy rachunek płatniczy konsumenta na podstawie zawartej z konsumentem umowy podstawowego rachunku płatniczego. Dostawca udostępnia wnioski o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego w postaci papierowej w swoich placówkach, a wzór wniosku – na swojej stronie internetowej. Konsument może również żądać zawarcia umowy rachunku podstawowego ustnie, bez składania pisemnego wniosku, o ile dostawca daje taką możliwość.

2. Dostawca nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia przez konsumenta innej umowy o świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy. Zakaz ten nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa łączących konsumenta z dostawcą.

3. Dostawca niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie dziesięciu dni roboczych od dnia złożenia wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, zawiera z konsumentem taką umowę albo informuje o odmowie jej zawarcia. W przypadku wniosku złożonego przy pomocy środków komunikacji elektronicznej, o ile dostawca daje taką możliwość, wyznacza on konsumentowi termin, nie krótszy niż dziesięć dni roboczych, na podpisanie umowy w placówce dostawcy albo zawiera z konsumentem umowę przy pomocy środków porozumiewania się na odległość.

4. W przypadku dostawcy, o którym mowa w art. 4 pkt 9, termin wskazany w ust. 3 biegnie od dnia potwierdzenia możliwości bycia członkiem dostawcy.

5. Dostawca odmawia zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku:

- 1) gdy jest to uzasadnione względami ostrożnościowymi wynikającymi z podejrzenia popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. poz. 553, z późn. zm.⁴⁾);

- 2) dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 9, jeżeli konsument składający wniosek nie jest członkiem kasy oszczędnościowo-kredytowej będącej tym dostawcą lub nie spełnia kryteriów uzyskania statusu członka wymienionych w art.4 ust. 2 pkt 9;
- 3) dostawca posiada uprawdopodobnioną informację o udziale konsumenta w przestępstwie z wykorzystaniem rachunku płatniczego lub uprawdopodobnioną informację, że środki, które mają być zgromadzone na rachunku, pochodzą z przestępstwa.

6. Dostawca może odmówić zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy:

- 1) konsument jest stroną umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, zawartą z dostawcą prowadzącym działalność w zakresie usług płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, umożliwiającą wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3;
- 2) dane identyfikacyjne konsumenta są zgodne z danymi osób znajdującymi się na międzynarodowych listach sankcyjnych lub Liście Ostrzeżeń Publicznych KNF publikowanej na podstawie art. 6b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym;
- 3) konsument nie posiada ważnego dokumentu potwierdzającego jego tożsamość;
- 4) umowa rachunku płatniczego zawarta między tym dostawcą a konsumentem została rozwiązana ze względu na rażące naruszenie jej postanowień przez konsumenta;
- 5) konsument nie podpisał umowy w placówce dostawcy w terminie, o którym mowa w ust. 3 zdanie pierwsze, albo w tym terminie nie zawarł umowy za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość;
- 6) konsument nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 59ib, albo złożył fałszywe oświadczenie w tym zakresie, jeżeli dostawca wymaga takiego oświadczenia, chyba że konsument uwiarygodni, że otrzymał informację o zamknięciu rachunku płatniczego, którego dotyczy oświadczenie;

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 840, z 1999 r. poz. 729 i 931, z 2000 r. poz. 548, 1027 i 1216, z 2001 r. poz. 1071, z 2003 r. poz. 1061, 1142, 1750, 1935 i 2255, z 2004 r. poz. 219, 626, 889 i 2426, z 2005 r. poz. 732, 757, 1109, 1363, 1479 i 1493, z 2006 r. poz. 1409, 1592 i 1648, z 2007 r. poz. 589, 850, 859 i 1378, z 2008 r. poz. 560, 782, 1056, 1080 i 1344, z 2009 r. poz. 504, 533, 1317, 1323, 1474, 1540 i 1589, z 2010 r. poz. 46, 227, 229, 625, 626, 842, 857, 1018, 1021, 1228, 1474 i 1602, z 2011 r. poz. 78, 130, 202, 245, 381, 549, 678, 767, 964, 1135, 1280, 1381 i 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247, z 2014 r. poz. 538, z 2015 r. poz. 396, 541, 1549, 1707 i 1855 oraz z 2016 r. poz. 189, 428 i 437

- 7) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego;
- 8) konsument nie podał adresu zamieszkania lub innego adresu korespondencyjnego znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 i 5, dostawca niezwłocznie informuje konsumenta, nieodpłatnie, o przyczynach odmowy zawarcia umowy, chyba że przekazanie takiej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu, porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2014 r. poz. 455, z 2015 r. poz. 1223 oraz z 2016 r. poz. 299), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”.

8. W przypadku odmowy zawarcia podstawowego rachunku płatniczego na podstawie art. 59ic ust. 5 pkt 1, dostawca jest obowiązany stosować odpowiednie środki wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy.

Art. 59id. Dostawca, o którym mowa w art. 59ia ust. 1, jest obowiązany oferować podstawowe rachunki płatnicze w walucie polskiej.

Art. 59ie 1. Dostawca, o którym mowa w art. 59ia ust. 1, prowadzi podstawowy rachunek płatniczy w zakresie krajowych transakcji płatniczych nieodpłatnie z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Dostawca może pobierać opłaty za świadczenie usług udostępnianych w ramach rachunku podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykonaniu na rzecz konsumenta dziesięciu takich krajowych transakcji płatniczych wykonanych w ciągu miesiąca. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, powiązanych z jakimkolwiek rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę.

3. Dostawca może pobierać od konsumenta opłatę za wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, przy użyciu bankomatów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez ostatnie 12 miesięcy przez tego dostawcę w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, świadczonych w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę i przy użyciu bankomatów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy.

4. Dostawca może pobrać od konsumenta opłatę za wydanie karty płatniczej albo za użytkowanie karty płatniczej, nie częściej niż raz w roku. Opłata ta nie może być wyższa niż opłata najczęściej stosowana przez ostatnie 12 miesięcy przez tego dostawcę za wydanie karty płatniczej udostępnianej w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę.

5. Dostawca zapewnia konsumentom możliwość wykonywania operacji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, w swoich placówkach oraz za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, o ile dostawca oferuje taki dostęp. Dostawca nie może oferować wyłącznie podstawowych rachunków płatniczych, z których korzystanie odbywałoby się za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, chyba że dostawca oferuje wyłącznie usługi świadczone za pośrednictwem takich środków.

Art. 59if. 1. Umowa podstawowego rachunku płatniczego stanowi umowę ramową, do której mają zastosowanie przepisy działu II rozdziału 3.

2. Dostawca, o którym mowa w art. 59ia ust. 1, może wypowiedzieć umowę podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy:

- 1) konsument umyślnie albo w wyniku rażącego niedbalstwa wykorzystał rachunek do celów niezgodnych z prawem;
- 2) istnieje uzasadnione podejrzenie, że środki zgromadzone na rachunku pochodzą lub mają związek z działalnością sprzeczną z prawem;
- 3) na rachunku nie dokonano żadnych operacji przez ponad 24 kolejne miesiące, z wyjątkiem operacji z tytułu pobierania opłat, lub naliczania odsetek od zgromadzonych na rachunku środków pieniężnych;
- 4) konsument podał nieprawdziwe informacje lub zataił prawdziwe informacje we wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy podanie prawdziwych informacji skutkowałoby odrzuceniem wniosku;
- 5) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego;
- 6) konsument zawarł inną umowę rachunku płatniczego, który umożliwia mu wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, 3, 5 lub 6, dostawca informuje konsumenta, nieodpłatnie, w postaci papierowej albo elektronicznie, o przyczynach wypowiedzenia, nie później jednak niż na 2 miesiące przed datą rozwiązania umowy,

chyba że przekazanie tej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu lub byłoby wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, a także informuje o trybie zwrotu środków pieniężnych znajdujących się na rachunku; przepis art. 35 ust. 2 stosuje się. Wypowiedzenie umowy z przyczyn określonych w ust. 2 pkt 1 i 4 następuje ze skutkiem natychmiastowym.

4. W powiadomieniu, o którym mowa w ust. 3, dostawca wskazuje tryb składania przez konsumenta odwołania od decyzji o rozwiązaniu umowy oraz informuje go o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.

5. Po rozwiązaniu umowy podstawowego rachunku płatniczego z przyczyn określonych w ust. 3 konsument wskazuje dostawcy sposób, w jaki chce uzyskać zwrot środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku. W przypadku niezyskania przez dostawcę takiej informacji może on złożyć środki pieniężne znajdujące się na rachunku podstawowym do depozytu sądowego lub w inny sposób zabezpieczyć środki pieniężne zgromadzone na rachunku. O sposobie zabezpieczenia dostawca pisemnie informuje konsumenta.

Art. 59ig. 1. KNF zamieszcza na swojej stronie internetowej informacje o zasadach dostępu do podstawowego rachunku płatniczego.

2. Do dnia 31 stycznia danego roku kalendarzowego dostawcy oferujący w roku poprzedzającym rachunki podstawowe przekazują do KNF informacje o liczbie otwartych w tym roku podstawowych rachunków płatniczych oraz o stosunku przypadków odmowy zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego do liczby złożonych wniosków, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedzającego roku kalendarzowego.

3. KNF, w okresach dwuletnich, w terminie do końca lutego roku kalendarzowego następującego po upływie okresu sprawozdawczego informuje Komisję Europejską o liczbie dostawców świadczących usługę podstawowego rachunku płatniczego oraz przekazuje informacje uzyskane zgodnie z ust. 2.

4. Dostawca, o którym mowa w art. 59ia ust. 1, świadczący usługę podstawowego rachunku płatniczego udostępnia na prośbę konsumenta, nieodpłatnie, informacje o podstawowych rachunkach płatniczych dostępnych w jego ofercie, warunkach korzystania z rachunków oraz wszelkich opłatach z tym związanych.

Art. 59ih. 1. W przypadku gdy dostawca, o którym mowa w art. 59ia ust. 1, nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego, organ nadzoru, o którym mowa w art. 14, może nałożyć na dostawcę karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez organ.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, organ nadzoru uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej przez dostawcę działalności oraz jego sytuację finansową.

3. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 8.

Przeniesienie rachunku płatniczego.

Art. 59ii. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do przenoszenia rachunku płatniczego prowadzonego dla użytkownika będącego konsumentem między dostawcami mającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz usług powiązanych z tym rachunkiem, świadczonych na rzecz konsumenta.

2. Przez przeniesienie rachunku płatniczego należy rozumieć przekazanie, na wniosek konsumenta, przez dostawcę przekazującego dostawcy przyjmującemu informacji o wszystkich lub niektórych zleceniach stałych dotyczących poleceń przelewu oraz regularnie przychodzących na rachunek płatniczy prowadzony dla konsumenta przez dostawcę przekazującego poleceniach przelewu i poleceniach zapłaty, w ramach rachunku płatniczego albo jakiegokolwiek dodatkowego salda, z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy otwarty dla konsumenta przez dostawcę przyjmującego, w walucie rachunku płatniczego, którego dotyczą przekazywane informacje, łącznie z ewentualnym otwarciem rachunku płatniczego dla konsumenta przez dostawcę przyjmującego oraz ewentualnym zamknięciem rachunku płatniczego prowadzonego dla konsumenta przez dostawcę przekazującego.

Art. 59ij. 1. Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do rachunków płatniczych umożliwiających co najmniej:

- 1) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na ten rachunek,
- 2) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku;

3) zlecenie i odbieranie transakcji płatniczych.

2. Dostawca przyjmujący, który nie świadczy usług świadczonych przez dostawcę przekazującego w ramach prowadzonego rachunku płatniczego, nie jest zobowiązany do ich świadczenia w ramach rachunku otwieranego przez niego dla konsumenta w ramach przeniesienia rachunku.

Art. 59ik. 1. Dostawca przekazujący lub dostawca przyjmujący informują konsumenta, nieodpłatnie, na jego żądanie, w sposób przejrzysty i czytelny, o trybie przeniesienia rachunku płatniczego.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności:

- 1) obowiązki i uprawnienia dostawcy przekazującego, dostawcy przyjmującego i konsumenta;
- 2) terminy zakończenia poszczególnych czynności w ramach przeniesienia rachunku płatniczego;
- 3) wskazanie usług płatniczych, jakie świadczy ten dostawca, w tym warunków, na jakich je świadczy, oraz możliwych ograniczeń, jakie mogą wyniknąć w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego w powiązaniu z tymi usługami;
- 4) opłaty związane z przeniesieniem rachunku płatniczego, o ile są pobierane;
- 5) informacje, które konsument będzie musiał przedstawić w celu przeniesienia rachunku płatniczego;
- 6) wskazanie pozasądowych procedur rozstrzygania sporów, w tym właściwych sądów polubownych.

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, dostawca przekazuje w postaci papierowej albo elektronicznie, we wszystkich swoich placówkach dostępnych dla konsumentów, a także udostępnia je na swojej stronie internetowej.

Art. 59il 1. Po złożeniu przez konsumenta upoważnienia do przeniesienia rachunku płatniczego i w zakresie w nim określonym, dostawca przyjmujący podejmuje czynności zmierzające do przeniesienia rachunku płatniczego konsumenta lub usług powiązanych z rachunkiem płatniczym wskazanych przez konsumenta w zakresie, w jakim dostawca przyjmujący świadczy takie usługi. W przypadku gdy rachunek płatniczy jest prowadzony dla dwóch lub więcej konsumentów, upoważnienia udzielają wszyscy konsumenci.

2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, może być złożone w postaci papierowej lub elektronicznie, w przypadku gdy zapewniona jest jednoznaczna identyfikacja

elektroniczna konsumenta upoważniającego do przeniesienia rachunku. Upoważnienie jest sporządzane w języku polskim lub innym języku uzgodnionym przez dostawcę przyjmującego i konsumenta.

3. W upoważnieniu konsument może w szczególności:

- 1) określić szczegółowo przychodzące polecenia przelewu i zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz upoważnić dostawcę przyjmującego do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione;
- 2) określić datę, od której zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty mają być wykonywane z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przyjmującego. Datę tę ustala się na co najmniej sześć dni roboczych od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego dokumentów przekazanych przez dostawcę przekazującego zgodnie z art. 59im ust. 3. W przypadku określenia daty na dzień wcześniejszy zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty dostawca przyjmujący wykonuje od szóstego dnia roboczego od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego tych dokumentów.

Art. 59im. 1. Dostawca przyjmujący, w terminie dwóch dni roboczych od dnia otrzymania upoważnienia, o którym mowa w art. 59il ust. 1, zwraca się do dostawcy przekazującego o dokonanie następujących czynności, o ile zostały objęte upoważnieniem:

- 1) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, wykazu istniejących zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz dostępnych informacji o upoważnieniach do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione;
- 2) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, dostępnych informacji o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceń zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu trzynastu miesięcy poprzedzających dzień zwrócenia się o te informacje;
- 3) zaprzestania akceptowania poleceń zapłaty i przychodzących poleceń przelewu, ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu, w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany przez konsumenta u dostawcy przyjmującego;

- 4) anulowania zleceń stałych ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 5) przekazania środków pieniężnych pozostających na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta w upoważnieniu, o którym mowa w art. 59i1 ust. 2;
- 6) zamknięcia rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta.

2. Jeżeli dostawca przyjmujący jest podmiotem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy oszczędnościowo-Kredytowej, dokonuje weryfikacji członkostwa konsumenta u tego dostawcy; w takim przypadku termin określony w ust. 1 biegnie od dnia dokonania pozytywnej weryfikacji członkostwa.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dostawca przekazujący dokonuje następujących czynności, o ile są objęte upoważnieniem:

- 1) przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w terminie pięciu dni roboczych od dnia otrzymania takiego wniosku;
- 2) ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu zaprzestaje akceptowania przychodzących na rachunek płatniczy poleceń przelewu i poleceń zapłaty w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany lub otwarty przez konsumenta u dostawcy przyjmującego; w przypadku odmowy przyjęcia transakcji, dostawca przekazujący informuje płatnika lub odbiorcę o przyczynach odmowy;
- 3) anuluje zlecenia stałe ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 4) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy prowadzony przez dostawcę przyjmującego, w dniu wskazanym w upoważnieniu;
- 5) zamyka rachunek płatniczy w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli nie istnieją na nim nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiające jego zamknięcie i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w pkt 1–3. W przypadku gdy nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie rachunku płatniczego konsumenta w terminie wynikającym ze zdania pierwszego, dostawca niezwłocznie informuje o tym konsumenta.

4. Dostawca przekazujący nie może pobierać żadnych opłat od konsumenta oraz dostawcy przyjmującego za przekazywanie informacji, o które zwrócił się ten dostawca zgodnie z ust. 1 pkt 1.

5. Dostawca przyjmujący, w terminie pięciu dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o których mowa w ust. 3, wykonuje następujące czynności, o ile są objęte upoważnieniem:

- 1) ustanawia i realizuje zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu, o których ustanowienie wystąpił konsument, ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 2) dokonuje niezbędnych przygotowań do akceptowania poleceń zapłaty i akceptuje polecenia zapłaty ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 3) w stosownych przypadkach informuje konsumenta o prawach przysługujących mu zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;
- 4) informuje płatników wskazanych w upoważnieniu i dokonujących regularnie przychodzących poleceń przelewu na rachunek płatniczy konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz przekazuje płatnikom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59il ust. 2;
- 5) informuje odbiorców określonych w upoważnieniu i stosujących polecenie zapłaty do pobierania środków pieniężnych z rachunku płatniczego konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz o dniu, od którego polecenia zapłaty mają być realizowane z tego rachunku płatniczego, a także przekazuje tym odbiorcom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59il ust. 2.

6. Dostawca przyjmujący wykonuje czynności, o których mowa w ust. 5, w zakresie, w jakim umożliwiają mu to informacje przedstawione przez dostawcę przekazującego lub konsumenta, a w przypadku braku takich informacji – zwraca się o przekazanie tych informacji.

7. W przypadku gdy konsument osobiście przekazuje informacje, o których mowa w ust. 5 pkt 4 i 5, płatnikom lub odbiorcom, dostawca przyjmujący przekazuje

konsumentowi, w terminie, o którym mowa w ust. 5, dane identyfikujące rachunek płatniczy oraz wskazuje datę, o której mowa w art. 59i ust. 3 pkt 2.

8. Z zastrzeżeniem art. 41 ust. 2, dostawca przekazujący nie może dokonać blokady instrumentów płatniczych przed dniem wskazanym w upoważnieniu udzielonym przez konsumenta, aby zachować ciągłość świadczenia usług płatniczych na rzecz konsumenta w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego.

Art. 59in. 1. Jeżeli konsument zgłosi dostawcy prowadzącemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dotychczas jego rachunek płatniczy zamiar otwarcia rachunku płatniczego u dostawcy prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim, dostawca ten, po otrzymaniu wniosku:

- 1) przekazuje konsumentowi, nieodpłatnie, wykaz aktywnych zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz wystawionych przez dłużnika upoważnień do realizacji poleceń zapłaty, o ile są dostępne, a także dostępne informacje o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceniach zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu trzynastu miesięcy poprzedzających złożenie wniosku; przepis art. 59ij ust. 2 stosuje się odpowiednio;
- 2) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym konsumenta na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony przez nowego dostawcę usług płatniczych, o ile wniosek zawiera dane umożliwiające identyfikację dostawcy przyjmującego i rachunku płatniczego konsumenta;
- 3) zamyka rachunek płatniczy konsumenta, o ile takie żądanie objęte wnioskiem konsumenta.

2. Z zastrzeżeniem art. 35 ust. 1, w przypadku gdy konsument nie ma na rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań, dostawca prowadzący ten rachunek realizuje czynności określone w ust. 1 pkt 1–3 w dniu wskazanym przez konsumenta, nie wcześniej jednak niż po upływie sześciu dni roboczych od dnia otrzymania wniosku konsumenta, chyba że konsument i dostawca uzgodnią inny termin. W przypadku gdy na rachunku płatniczym konsumenta znajdują się nieuregulowane zobowiązania, które uniemożliwiają zamknięcie tego rachunku, dostawca w terminie wynikającym ze zdania pierwszego, niezwłocznie po otrzymaniu wniosku, informuje o tym konsumenta.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 i art. 59im ust. 3 pkt 5, dostawca może stwierdzić istnienie nieuregulowanych zobowiązań uniemożliwiających zamknięcie

rachunku w terminie, o którym mowa w ust. 2, jeżeli przeniesienie w szczególności dotyczy:

- 1) rachunku, na którym jest blokada środków z tytułu nierozliczonej transakcji płatniczej;
- 2) rachunku, z którego są dokonywane spłaty kredytów, w tym udzielonych z wykorzystaniem karty kredytowej;
- 3) rachunku, na którym dokonano zajęcia środków w toku postępowania egzekucyjnego lub zabezpieczającego lub rachunku z innymi blokadami środków na rachunku oraz rachunku, na którym została ustanowiona kaucja środków na poczet zobowiązań konsumenta wobec innego dostawcy;
- 4) rachunku z saldem zerowym i zaległymi opłatami, w przypadku gdy dostawca przyjmujący nie wprowadza przekroczenia salda na rachunku a opłaty są naliczone, ale nie zostały pobrane;
- 5) rachunku z saldem ujemnym;
- 6) rachunku z otwartą akredytywą, otwartym inkasem dokumentowym lub inkasem czeków w obrocie krajowym lub dewizowym;
- 7) rachunku prowadzonego dla konsumenta, wobec którego zostało wydane postanowienie o ogłoszeniu przez niego upadłości, lub który złożył wniosek o ogłoszenie upadłości konsumentkiej;
- 8) rachunku powiązanego z członkostwem u dostawcy prowadzącego taki rachunek.

Art. 59io. 1. Dostawca przekazujący i dostawca przyjmujący, na wniosek konsumenta, udostępniają mu, nieodpłatnie, dane dotyczące istniejących usług zleceń stałych i poleceń zapłaty, powiązanych z rachunkami płatniczymi, które są objęte usługą przeniesienia rachunku, prowadzonymi dla tego konsumenta przez tych dostawców.

2. Opłaty pobierane od konsumenta przez dostawcę przekazującego lub dostawcę przyjmującego za czynności inne niż przekazywanie informacji, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 59im ust. 1 pkt 1 i 2, wykonywane zgodnie z art. 59il–59im nie mogą być wyższe niż rzeczywiste koszty ponoszone przez danego dostawcę z tytułu wykonywanych czynności.

Art. 59ip. 1. Dostawca przyjmujący i dostawca przekazujący niezwłocznie wyrównują każdą szkodę finansową konsumenta, wynikającą bezpośrednio z niewywiązania się przez tego dostawcę z obowiązków wynikających z art. 59ik–59in.

2. Przepis art. 361 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r.– Kodeks cywilny stosuje się.

3. Przez straty, o których mowa w art. 361 ust. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, należy rozumieć opłaty i odsetki pobrane przez dostawcę przekazującego, w przypadku gdyby nie zostały pobrane gdyby dostawcy wypełnili obowiązki wynikające z art. 59ik–59in, a za korzyści, o których mowa w tym przepisie – odsetki wynikające z oprocentowania środków na rachunku które zostałyby naliczone gdyby dostawcy wypełnili obowiązki wynikające z art. 59ik–59in.

Art. 59iq. 1. Do 31 stycznia dostawca uczestniczący w przeniesieniu rachunku jako dostawca przekazujący przekazuje do KNF informacje o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego w poprzedzającym roku kalendarzowym, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedzającego roku kalendarzowego.

2. KNF, w okresach dwuletnich, informuje Komisję Europejską o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedzającego roku kalendarzowego.

Art. 59ir. 1. W przypadku gdy dostawca, o którym mowa w art. 59ii, nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, organ nadzoru, o którym mowa w art. 14, może nałożyć na tego dostawcę karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez organ.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust.1, organ nadzoru uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej przez dostawcę działalności oraz jego sytuację finansową.

3. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 stanowią dochód budżetu państwa.”;

15) w art. 64a w ust. 1 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) zasady i procedury wypełniania obowiązków instytucji obowiązanych w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy,”;

16) w art. 111 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) właściwym organom państw członkowskich, wyznaczonym jako punkty kontaktowe, o których mowa w art. 14e ust. 1.”;

17) w art. 152 po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

”3. Kto zamieści fałszywe oświadczenie, o którym mowa w art. 14h ust. 1, podlega karze grzywny do 1 000 000 zł.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174) w art. 6b w ust. 1 po zdaniu pierwszym dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Komisja może podać do publicznej wiadomości informację o karze administracyjnej nałożonej na dostawcę usług płatniczych w związku z niewypełnianiem przez niego obowiązków wynikających z art. 20a, art. 32b–32d oraz art. 59ia–59ir ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, chyba że ujawnienie informacji stanowić może poważne zagrożenie dla rynku finansowego lub może wyrządzić nieproporcjonalną szkodę...”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.⁵⁾ wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 68:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) sposób przeprowadzania rozliczeń międzybankowych i rozrachunków międzybankowych, mając na względzie zapewnienie sprawnego i bezpiecznego dokonywania rozliczeń pieniężnych oraz funkcjonowania systemów płatności;”;

b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania informacji związanych z numeracją banków i ich jednostek organizacyjnych.”;

2) w art. 141 po ust. 1a dodaje się ust. 1b–1d w brzmieniu:

”1b. W przypadku gdy bank nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego o której mowa w art. 59ia ustawy o usługach płatniczych, KNF może nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym.

1c. W przypadku gdy bank nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego o której mowa w art. 59ii ustawy o usługach płatniczych, KNF może

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281.

nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym.

1d. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust.1b i 1c, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej przez bank działalności oraz jego sytuację finansową.

1e. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1b i 1c, stanowią dochód budżetu państwa.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908, z późn. zm.⁶⁾) w art. 23a w ust. 1 po pkt 3 dodaje się przecinek i pkt 4 w brzmieniu:

„4) numerowanie banków i ich jednostek organizacyjnych.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 855, z późn. zm.⁷⁾) w art. 72 po ust.1a dodają się ust. 1b–1d w brzmieniu:

„1b. W przypadku gdy spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ia ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, KNF może nałożyć na tą spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu jej do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez KNF.

1c. W przypadku gdy spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ii ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, KNF może nałożyć na tą spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu jej do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez KNF.

1d. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1b i 1c, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej przez spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową działalności oraz jej sytuację finansową.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1036 oraz z 2015 r. poz. 855 i 1513.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1158, 1259, 1311, 1830, 1854 i 1864.

1e. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1b i 1c stanowią dochód budżetu państwa.”.

Art. 6. 1. Obowiązki wynikające z art. 14i ust. 2, art. 32e i art. 59ig ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 odpowiednie organy wykonują od dnia 18 września 2018 r.

Art. 7. 1. Obowiązki wynikające z art. 20a i 20b, art. 32b–32e oraz art. 59ia–59ip ustawy zmienianej w art. 1 dostawcy wykonują nie później niż po upływie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Do postępowań o przeniesienie rachunku wszczętych przed wejściem w życie niniejszych przepisów art. 59ii–59ir nie stosuje się.

Art. 8. 1. W przypadku gdy w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, nie będzie funkcjonowała żadna strona internetowa, o której mowa w art. 14h ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na swojej stronie internetowej będzie dokonywał porównania ofert dostawców zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 14h ustawy zmienianej w art. 1 do momentu gdy zacznie funkcjonować przynajmniej jedna strona internetowa, o której mowa w art. 14h ust. 1. W takim przypadku zawiadomienie, o którym mowa w art. 14i ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, będzie zawierało informację o prowadzeniu strony internetowej przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

2. Przepis ust.1 ma zastosowanie w przypadku stwierdzenia przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, że nie funkcjonuje żadna strona internetowa, o której mowa w art.14h ust. 1 ustawy zmienianej w art.1.

Art. 9. KNF, po upływie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy, po raz pierwszy poinformuje Komisję Europejską o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego według stanu na dzień 31 grudnia poprzedzającego roku kalendarzowego, zgodnie z art. art. 59iq ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 10. Dotychczasowe przepisy wydane na podstawie art. 68 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3 zachowają moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 68 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 11. 1. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepisy art. 1 pkt 3, art. 3 pkt 2 oraz art. 4 wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2016 r.

ZA ZGODNOŚĆ POD WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM

Monika Studzińska - Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego
w Ministerstwie Finansów

/- podpisano bezpiecznym podpisem elektronicznym

weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu/